

[Finansministeren]

frem – ikke kunne undgå at føre til meget betragtelige reduktioner af beskæftigelsen. Det kan ikke undgå at føre til, at der ikke er tale om besparelser, men tale om meget betydelige flytninger af beløb fra nogle konti i den offentlige sektor over på den konto, der hedder arbejdsløshedsdagpenge. Også derfor vil vi komme i en situation, hvor besparelser på de 16 mia kr. aldrig vil vise sig at føre til resultatet 16 mia kr.

(Kort bemærkning).

Christophersen (V):

Jeg undskylder over for formanden, at jeg må bede om en kort bemærkning. Det er min eneste mulighed ifølge forretningsordenen, men nu har finansministeren jo holdt et meget, meget langt indlæg, som godt kunne have givet mig anledning til at bruge nogle minutter, hvis han havde holdt det i første runde. Men sådan er forretningsordenens regler jo.

Kursusdeltagelse som leder eller som deltager føler jeg ingen trang til, men ministeren må for min skyld gerne organisere det; der kunne være brug for det.

Jeg vil godt sige to ting om finansministerens betragtninger vedrørende besparelser. Først det kommunale. Jeg håber da, finansministeren ved, hvordan man laver kommunale besparelser. Det er jo ikke staten, der sidder og fastlægger besparelserne i de enkelte kommuner. Man fastlægger kommunale besparelser ved, at regeringen opnår – ikke en aftale, men en forståelse med de kommunale organisationer om, på hvilket niveau deres udgiftsstigning skal holde sig. For at muliggøre for kommunerne at nå dette mål må man selvfølgelig indrette lovgivningen således, at kommunerne har muligheder, at de har frihedsgrader. Det er det, vores beslutningsforslag handler om. Vores beslutningsforslag bygger på det katalog af muligheder, som er udsendt af Kommunernes Landsforening – i øvrigt på den tidligere regerings initiativ, for det var den tidligere regering, der bad om alle disse muligheder. Vi har altså valgt en del af dem. Nogle af dem synes vi var helt uanvendelige, men vi har valgt en del af dem. Selvfølgelig kan det lade sig gøre. Det fremgår i øvrigt også, at regeringen mener, at det måske kan lade sig gøre om 2

år. Vi har den opfattelse, at det kunne lade sig gøre allerede i 1981.

Den anden ting, som jeg med formandens tilladelse vil have lov at sige, er, at det undrer mig, at finansministeren siger, at han slet ikke har noget overblik over, hvordan vi forestiller os en løsning skulle være i sine økonomiske virkninger. Vi sagde jo klart under forhandlingerne, at for os var et meget, meget stort beløb til erhvervsstøtte ikke det afgørende. Vi var meget moderate. Vi sagde: regeringen kan skære sin beskæftigelsesplan ned til 3 mia kr. – der er en bunke, der kan undværes – men man skal i den beholde det, som er fornuftige erhvervsordninger, og så kunne man f. eks. afsætte en pulje på 2 mia kr. til at rette op på alle de skader, som decemberlovgivningen lavede. Vi sagde endvidere, at det, der er brug for, er at formindske underskuddet på statsfinanserne. Så kan man diskutere, om vi nu vil have besparelser af den ene eller den anden størrelsesorden, men når vi argumenterer for de tal, vi gør, er det, fordi vi har ønsket ad den vej at styrke statsfinanserne.

Jeg må måske til allersidst have lov til at sige til hr. Niels Helveg Petersen, at nu synes jeg ikke, man skal misbruge nationalbankdirektørens udtalelser på realkreditrådets årsmøde. Nationalbankdirektøren har ikke udtalt, at der var behov for højere skatter og afgifter. Det, han har udtalt, var, at der var behov for en strammere finanspolitik. Det er vi ganske enige med ham i. Men øjensynlig kan hr. Niels Helveg Petersen ikke forestille sig, at det kan gøres på anden måde end ved højere skatter og afgifter. Det antyder en indskrænkning i hr. Niels Helveg Petersens fantasi, men minsandten ikke i nationalbankdirektørens.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

I mit sidste indlæg gav jeg statsministeren ret i, at det var en kunstfærdig debat, og jeg mener selvfølgelig også, som jeg hele tiden har påpeget, det er et kunstfærdigt forlig. Men når man nu skærer igennem al den snak, der er om de glimrende resultater, man tænker sig at opnå, så synes jeg ikke, det er urimeligt, når regeringen siger, man har lavet et forlig, der gælder for 1981, at man så også får et svar på: hvad forestiller regeringen sig